

[Pia Kjærsgaard]

skab, og er der så nogle, der ikke kommer med i den pulje, kan de jo søge igen. Det er jo ikke sådan, at man får frataget opholdstilladelsen eller bliver sendt hjem, eller hvad der nu ellers sker; man har lov til at søge igen. Det står der i øvrigt også i bemærkningerne til vores beslutningsforslag.

Jeg ved ikke rigtig, hvad det var, fru Birthe Hansen sagde; jeg kunne ikke genkende noget af det. Jeg opfattede det altså i høj grad, som om Socialdemokratiet mente, at man skulle have krav på at få dansk statsborgerskab. Det er stik det modsatte af, hvad Fremskridtspartiet mener. Vi mener – og det har vi udtrykt ofte – at det skal være en belønning at blive dansk statsborger. Hvis man altså er integreret i det danske samfund, hvis man er så dybt forankret, at man faktisk næsten ikke kan lade være med at søge dansk statsborgerskab, fordi man føler sig som dansker! Men selvfølgelig skal man ikke have krav på det.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg har to korte bemærkninger endnu; så bliver der ikke flere i denne omgang, og så går jeg videre i partirækkefølgen.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Hvis man ikke har gode argumenter, kan man selvfølgelig altid prøve at påstå, at modparten har sagt noget, der aldrig er blevet sagt!

Det var det, fru Elisabeth Arnold gjorde, idet hun pludselig sammenlignede kriminelle med dem, der har levet af offentlige ydelser. Det har Fremskridtspartiet aldrig gjort. Det fremgår af vore ændringsforslag, at der er ændringsforslag, der vedrører de kriminelle, og der er ændringsforslag, der vedrører dem, der har været på forskellige former overførselsindkomster, sådan at Folketingets medlemmer – herunder fru Elisabeth Arnold – særskilt kan tage stilling til de forskellige grupper.

Når vi ikke mener, at man skal være berettiget til at få dansk indfødsret eller statsborgerskab, hvis man faktisk i hele den tid, hvor man har opholdt sig i Danmark, har levet af overførselsindkomster, så er det, fordi det egentlig er i strid med de regler, der er, for der står, man skal klare tilværelsen for sig og sine, og det betyder faktisk, at man skal kunne leve uden offentlige overførselsindkomster.

En anden regel, som der også bliver set stort på, er reglen om, at man skal kunne beherske det danske sprog. Det er man også ligeglad med. Da jeg i sin tid sad i Indfødsretsudvalget, blev vi f.eks. ofte præsenteret for tyrkere, som havde været i Danmark i måske 8-10 år, og som alligevel var nødt til at have en dansk advokat med til at forklare, hvad det var, de ønskede, for de formåede ikke engang efter at have været i Danmark i 8-10 år på dansk at udtrykke ønsket om at få dansk statsborgerskab. Alligevel bevilger Folketinget statsborgerskab til den slags personer, som overhovedet ikke lever op til reglerne!

Det er den slags tilfælde, vi er nødt til at tage ned i folketingssalen. Den måde, mange af Folketingets medlemmer forholder sig på, er dobbeltmoralisk, for ude omkring i forsamlingshusene osv. kan man godt udtrykke bekymring over de mange, der får dansk statsborgerskab; men når det kommer dertil, at man skal trykke på knapperne her i Folketinget, så bliver alle uden undtagelse bevilget det: kriminelle, folk, der har levet på overførselsindkomster, og nogle, der ikke kan det danske sprog, osv. osv. Det er kendsgerningerne, og sådan har det været igennem de sidste 10 år.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Igen må man beundre fru Pia Kjærsgaard for den måde, hvorpå hun kører rundt med sin egen argumentation, så hun næsten ikke kan finde ud af den!

Det, der helt klart er sagen – og det ligger jo også i cirkulæret – er jo, at selvfølgelig skal de, der *kan* komme hjem, hjem igen. Det har de selvfølgelig også et ønske om, når vi taler om flygtninge. Når vi taler om indvandrere, ja, så er det noget, man må tage stilling til på det tidspunkt, hvor indvandringen sker: at man kan komme i den situation, at der senere kan blive tale om dansk statsborgerskab. Det synes jeg ikke burde være uklart for fru Pia Kjærsgaard, men det er det åbenbart – eller også var det en mangel på argumenter, der gjorde, at hun lige pludselig skulle gøre tallene endnu større end dem, hun ellers forsøger at lægge frem. For hvad er det for en udvikling, vi taler om? Det er omkring 3.000 mennesker om året.

John Vinther (KF):

Jeg kan ikke dy mig for allerførst at komme